

Två Flammor

— AF —
HERMAN BJURSTEN.

I.

De tre vännerna.

En sommarafton för några år sedan hade tre unga män slagit sig ned i ett mindre rum på en af de mest besökta källarna i Göteborg. Kyparen in-lar, på requisition, en rykande bål, och de tre ofvannamnda personerna, hvilka, medan de väntade, suttit tysta och något mulna, blefvo nu snart upplifvade af de drufvor, som beriede i deras glas.

En af de tre vännerna utmärkte sig framför de öfriga genom ett särdeles ovanligt och distingueradt utseende. Hans ansigtsdrag voro mörka och skar-pa, ögonen kastade lifliga blixtrar, hvilka talade om snille och lågande passioner, den höga, hvita pannan beskuggades af en rik skog af lockigt hår, hvars färg närmast liknade nattens. De breda skulderna och de muskulösa armarna vittnade äfven om en manlig inneborende fysisk kraft, på samma gång som uttrycket i detta intressanta ansigte tillkänne-gaf en ande, utbildad under strider, uppfostrad under försäker.

Männens dragt egde en viss fatastisk anstrykning, som ofta pågar utmärka artisten. Den var världslös, utan att därför vara slaskig, och det fina tyget i den vida rocken, den karmosinfärgade sammetsvästen och den bredskyggiga natten rojde en elegans, som hviket "lejon" som helst skulle beundrat, förutsatt nemligen, att ett sådant kunde beundra något annat än sig sjelf.

Den unge mannen, som var målare, och dertill en snillrik målare, gjorde emellertid ingen affär af sin klädsel. Det tillhöll blott personer af ett yttigt väsende att fästa allt för stor vikt vid dylika småsaker. Der ingen inre förfinnes, tvingas men-niskan att nästan uteslutande rikta sin blick på sin yttre figur, — och modernia skulle visserligen ej vara underkastade ständiga förändringar, så framt verlden vore befolkad endast af konstnärer, snillen och vetenskapsmän. Det är dumhufvuden och tomhufvuden, som lefva af dylika bagateller. Den blick, som är riktad inåt, ser icke så noga efter om en eller annan skarf skulle sitta på orätt ställe i rocken, eller om västen är en tum kortare än den sena-ste modjournalen bestämmer. Tankens osynliga verkstad är för honom af högre vikt än skräddarens, och han glädes mer af fantasins brokiga färger, än "af ett helt Peru på fracken."

I den unge målarens klädsel fanns därför ingen-ting affekteradt, ingenting studeradt, ehuru det vid första påseendet skulle kunnat tyckas så. Men liksom de flesta artister, älskade han sin bekvämlighet, och klädde sig därför mera i öfverensstäm-melse med denna, än med det rådande bruket. Der-af den eleganta världslöshet, som vi annmärkt och som gaf honom ett tycke af Byron eller någon an-nan bland dessa, afven till yttre fantastiska, gestal-ter, som stundom framskymt på de sköna konsternas eller vetenskapers himmel.

De båda andra personerna voro af ett mera vanligt yttre. Den, som tycktes vara äldst ibland dem, utmärkte sig genom en prägel af omisskän-nelig jovialitet. Liten och tjock till växten, med röda, fylliga kinder och små, lifliga ögon, utgjorde han en fullkomlig kontrast till sin granne, hvars spensliga och magra gestalt, bleka ansigte och sto-ra, men mätta ögon tycktes häntyda på en viss mått-bet, — en indifferentism af det slag, som fransmän-nen tillägga "un homme blasé".

Äfven dessa båda personer voro likväl artister, ehuru af mera banaliga talanger, än den mörke må-laren. Den äldste af dem hade fördom såsom li-terator väckt något upseende i huvudstaden, hvarest han under en följd af år redigerat en liberal tidning. Allmänheten, som i början gynnat honom, hade dock på senare tiden undandragit honom sin bevägenhet, och följden blef den naturliga, att tid-ningen måste upphöra af brist på prenumeranter.

Den yngste af de tre vännerna — den blaserade — var en tenniska, som ingalunda saknade an-seende. Hans viktin hade hittills försjort honom, och på de konserter han "med benäget bitrade af herrar amatörer" gifvit i åtskilliga bland våra landsortsstäder, hade han skördat mycket bifall. Emellertid hade han slutligen lednat att resa om-kring på marknader och spela för creti och pleti. Han hade därför förenat sig med sina vännar mål-laren och journalisten, om en plan, hvilken de voro i begrepp att sätta i verkställighet och hvarom vi snart skola upplysa läsaren.

Men bålen hade redan länge rokt på bordet, vid hvilket de trenne unge männen slagit sig ner. Glasen voro fyllda. Den lille treflige journalisten harklade liksom hade han haft för afsigt att hålla tal.

"Den blaserade", som misstänkte något sådant, och som hade en oförklarlig afsky för allt hvad tal bette, fattade honom i armen och sade med stor ansträngning:

— Jag hoppas, min bästa Clas, att du forskonar oss för alla orationer. Jag orkar icke höra dem. Häfver nedsjön kan åter i sin förra tystnad samt fortfor blott att utblåsa den ena rökvirveln efter den andra från en cigarr af akta havanabla-der.

— Tal... orationer! — utbrast den lille journal-isten förargadt: — hvem tusan ännar hålla tal för dig, tror du! Det vore ju att kasta perlor för... du känner ordspåret!

— Godt, godt, — sade Emanuel, under det att ett matt leende för en skund krusade hans läppar, — går du med på sådant! Jag svälger hellre dina satirer, än jag gaspar vid dina orationer. De förra hafva någonting retande... någonting upp-lifvande för mina nerver.

— Bah — sådan nervsjuk stackare! — återtog Clas med en axelrykning. — Hur skall du våga dig ut på hafvet i morgon? Vid första våg, som haf-

ver fartyget, skall du väsnas och ropa på eau de luce, för att stärka dina nerver.

— Tror du det? — sade Emanuel med ett matt leende.

Hvad är det för barnsligheter? yttrade den mörke målaren, som hittills suttit tyst och betraktat innehållet i sitt glas. — Då vi nu stå i beredskap att öfvergifva fäderneslandet, att måhända för all-tid lemna den ort, som blifvit oss så dyrbar, — är det väl då tid att förspilla de sista timmarne med pojkaktiga tvister. Hafva vi icke svurit hvarandra ett föströdratlag?

— Se dock icke så mörk ut, herr Theodor Ljungner, — återtog Clas smäleende. — "Litet gnabb ibland skadar aldrig grand", säger Geijer, — och att Emanuel och jag gnabbas är mindre un-derrligt. Våra karakterer äro motsatser som de bå-da polerna... Men låtom oss dricka en afskedsskål för vår moder Svea, hvilken vi stå i begrepp att öf-vergifva. Sannit är visserligen, att gummnan merendels behandlat oss förbå... styfmoderligt — men man må icke förtänka henne det. Hon är gammal och grå — och käringar tycka vanligen föga om unga vildhjornor. Lefve därför den nya verlden!... Må hon blifva oss en verklig mor och belöna vår hyllning med piastrar i tusental och dollars i skappor!

— Du glada tok, som kan skämta i detta ögon-blick, — återtog målaren med en dyster blick. — Hvad har du väl att skämta öfver? Läk Alcibiades måste du gå i landsflykt, innan du fått tid att be-segra dina fiender.

— Och du, innan du hunnit måla din älskarin-nas porträtt färdigt. Jag har liksom Alcibiades skämtat med mysterierna — regeringens naturligt-vis — derför flyr jag såsom han. Men du... hvarför öfvergifver du ditt land och din Svanahilda?

— Svanhilda följer mig.
— Du skämtar?
— Nej — det är allvar. Den der stolte aristokrat — hennes far — har genom sin grymh-et mot mig jagat den sista gnistan af barnsig kär-lek ur hennes hjerta. Derför öfvergifver hon ho-nom och flyr med mig till Amerika.

— Hennes skäl! — sade Emanuel, som emeller-tid lagt benen upp på bordet och satt och vågde bakut på stolen, — hennes skäl! Det är en rask flicka!

Han förde långsamt glaset till läpparne och läpp-jade derpå. Derefter nedsatte han det åter.

— Men hvarför hafva vi ej för blifvit invigda i ditt förtroende, Theodor? — frågade Clas.

— Emedan jag först i dag erhållit hennes löfte, — svarade målaren. — Se her hennes bref.

Han framtog en liten parfymad biljet af rose-papper, uppväddade och genomsläppte den, som det tycktes, med ett leende af triumf.

— Låt höra! — sade Emanuel likgiltigt. — Hvad skriver hon?

— I skolen få veta det sedan. Nu är först frå-gan, om I viljen bistå mig med råd och död.

— Jag skall göra allt hvad du vill, fosterbro-der, — inföll den lille journalisten ifrigt. — Jag skall köpa en repstege, förkläda mig till skalkälle och praktisera mig i till den sköna samt lemna henne ett bref från dig i trots för den Argus, som bevakar henne. Jag skall muna hennes kammar-jungfru, hålla hästar och vagn i beredskap, anskaf-fa passande förklädnad samt hos magistraten låta utfärda pass för vår vackra följeslagerska, under namn af Bergqvist, betjent hos mig. På det sätt-et undvikas alla misstankar.

— Du är allt för god, — afbröt Theodor små-leend. — Emellertid ännar jag visserligen ej be-svara dig med alla dessa bestyr. Svanhilda och jag hafva redan öfverenskommit om sättet för vår flykt. Likväl måste ni biträda mig i ett par små omständigheter. Hvad säger du om saken, Emanuel.

— Enleiveringar äro visserligen icke min sak, — svarade denne. — Sådant der är vanligen förenadt med mycket besvär... Men för din skull, Theodor, skall jag göra hvad jag kana. Låt höra planen.

— I veten, — återtog målaren, — att jag för någon tid sedan af greve Silfverstjernas, Svanhil-das far, erhöi i uppdrag att måla en taffa, förestäl-lande den döende Cleopatra. Jag reste i denna af-sigt ut till hans, en half mil härifrån belägena egen-dom Baldersholm, hvarest jag af den konstskänke greven i början bemöttes med utmärkt aktning. Jag påbörjade mitt arbete, och grevens enda dot-ter, den sköna Svanhilda, satt som modell för min pensel... Hvarför skulle jag försöka beskrifva denna engels förtjusande behag. Det fulländade lä-ter sig lika litet uttrycka med ord, som det kan sä-tas på duken... Skönare modell har aldrig suttit för en målarens pensel... en herrligare bild har aldrig framstått ens för konstnärens fantasi...

— Till saken! — afbröt Emanuel otåligt. — Allt det der veta vi förut. Till historien om er kärlek!

— Det dröjde icke länge, — återtog Theodor, — innan jag glömde Cleopatra för modellen. Min hand, som skulle föra penseln, blef darrande och osäker, mitt öga stannade längre än som behöfdes på den tjugande, mörklockiga varelsen, som i en skön, fantasirik dragt, sådan man föreställer sig den egyptiska drottningen, satt framför mig... Hon märkte elden i mina blickar... men hon för-törnades ej. Hennes kinder brunno blott af högre rosor.

— Hon älskade mig — och det snart med den häftigaste passion. Det dröjde ej länge, förrän hon brinnande sjönk till mitt bröst och svor mig... mig, den fattige konstnären... en evig trohet. Ifrån den stunden gik det ännu långsammare med mitt arbete. Greven, som längtade att se sin taffa färdig, började redan att visa sig otålig. Vår belägenhet blef med hvarje dag farligare, vår stolte aristokraten, som ej ens förmådde fatta möj-ligheten, att hans högborna dotter kunde skänka sin kärlek åt en fattig, oöfriad artist, skulle — derom voro vi öfvertygade — förkrossa oss med sin vrede, ifall han upptäckte vår böjelse.

— Det dröjde icke länge, — återtog Theodor, — innan jag glömde Cleopatra för modellen. Min hand, som skulle föra penseln, blef darrande och osäker, mitt öga stannade längre än som behöfdes på den tjugande, mörklockiga varelsen, som i en skön, fantasirik dragt, sådan man föreställer sig den egyptiska drottningen, satt framför mig... Hon märkte elden i mina blickar... men hon för-törnades ej. Hennes kinder brunno blott af högre rosor.

— Hon älskade mig — och det snart med den häftigaste passion. Det dröjde ej länge, förrän hon brinnande sjönk till mitt bröst och svor mig... mig, den fattige konstnären... en evig trohet. Ifrån den stunden gik det ännu långsammare med mitt arbete. Greven, som längtade att se sin taffa färdig, började redan att visa sig otålig. Vår belägenhet blef med hvarje dag farligare, vår stolte aristokraten, som ej ens förmådde fatta möj-ligheten, att hans högborna dotter kunde skänka sin kärlek åt en fattig, oöfriad artist, skulle — derom voro vi öfvertygade — förkrossa oss med sin vrede, ifall han upptäckte vår böjelse.

— Det dröjde icke länge, — återtog Theodor, — innan jag glömde Cleopatra för modellen. Min hand, som skulle föra penseln, blef darrande och osäker, mitt öga stannade längre än som behöfdes på den tjugande, mörklockiga varelsen, som i en skön, fantasirik dragt, sådan man föreställer sig den egyptiska drottningen, satt framför mig... Hon märkte elden i mina blickar... men hon för-törnades ej. Hennes kinder brunno blott af högre rosor.

— Hon älskade mig — och det snart med den häftigaste passion. Det dröjde ej länge, förrän hon brinnande sjönk till mitt bröst och svor mig... mig, den fattige konstnären... en evig trohet. Ifrån den stunden gik det ännu långsammare med mitt arbete. Greven, som längtade att se sin taffa färdig, började redan att visa sig otålig. Vår belägenhet blef med hvarje dag farligare, vår stolte aristokraten, som ej ens förmådde fatta möj-ligheten, att hans högborna dotter kunde skänka sin kärlek åt en fattig, oöfriad artist, skulle — derom voro vi öfvertygade — förkrossa oss med sin vrede, ifall han upptäckte vår böjelse.

— Det dröjde icke länge, — återtog Theodor, — innan jag glömde Cleopatra för modellen. Min hand, som skulle föra penseln, blef darrande och osäker, mitt öga stannade längre än som behöfdes på den tjugande, mörklockiga varelsen, som i en skön, fantasirik dragt, sådan man föreställer sig den egyptiska drottningen, satt framför mig... Hon märkte elden i mina blickar... men hon för-törnades ej. Hennes kinder brunno blott af högre rosor.

— Hon älskade mig — och det snart med den häftigaste passion. Det dröjde ej länge, förrän hon brinnande sjönk till mitt bröst och svor mig... mig, den fattige konstnären... en evig trohet. Ifrån den stunden gik det ännu långsammare med mitt arbete. Greven, som längtade att se sin taffa färdig, började redan att visa sig otålig. Vår belägenhet blef med hvarje dag farligare, vår stolte aristokraten, som ej ens förmådde fatta möj-ligheten, att hans högborna dotter kunde skänka sin kärlek åt en fattig, oöfriad artist, skulle — derom voro vi öfvertygade — förkrossa oss med sin vrede, ifall han upptäckte vår böjelse.

— Det dröjde icke länge, — återtog Theodor, — innan jag glömde Cleopatra för modellen. Min hand, som skulle föra penseln, blef darrande och osäker, mitt öga stannade längre än som behöfdes på den tjugande, mörklockiga varelsen, som i en skön, fantasirik dragt, sådan man föreställer sig den egyptiska drottningen, satt framför mig... Hon märkte elden i mina blickar... men hon för-törnades ej. Hennes kinder brunno blott af högre rosor.

— Hon älskade mig — och det snart med den häftigaste passion. Det dröjde ej länge, förrän hon brinnande sjönk till mitt bröst och svor mig... mig, den fattige konstnären... en evig trohet. Ifrån den stunden gik det ännu långsammare med mitt arbete. Greven, som längtade att se sin taffa färdig, började redan att visa sig otålig. Vår belägenhet blef med hvarje dag farligare, vår stolte aristokraten, som ej ens förmådde fatta möj-ligheten, att hans högborna dotter kunde skänka sin kärlek åt en fattig, oöfriad artist, skulle — derom voro vi öfvertygade — förkrossa oss med sin vrede, ifall han upptäckte vår böjelse.

— Det dröjde icke länge, — återtog Theodor, — innan jag glömde Cleopatra för modellen. Min hand, som skulle föra penseln, blef darrande och osäker, mitt öga stannade längre än som behöfdes på den tjugande, mörklockiga varelsen, som i en skön, fantasirik dragt, sådan man föreställer sig den egyptiska drottningen, satt framför mig... Hon märkte elden i mina blickar... men hon för-törnades ej. Hennes kinder brunno blott af högre rosor.

Denna upptäckt uteblef icke heller. En sladd-rande kammarjungfru föröfvarde hemligheten. Gre-ven inträdde en dag i min atelie och fann mig... ingalunda sysselsatt med målning... utan på knä framför modellens fötter.

Det var ett förfärligt ögonblick. Vi föllo ned för tyrannens fötter och bönföllo om tillgift. Svanhildas böner och tårar gjorde honom blott ännu ursinnigare. "Gå på din kammar, vanar-tiga barn!" ropade han med dundrande röst, och då hon icke genast lydde, grep han henne våldsamt i armen, öppnade dörren och kastade ut henne.

— Och nu min herre är ordningen hos er, — fortfor han derefter, vändande sig till mig. — Så att ni trodde er kunna fiska till er en så kostbar perla, herr målare! Nu förstår jag hvarför ert ar-bete gått så långsamt.

— Herr greve, — svarade jag med stolthet — jag har ingenting att förebrå mig. Er dotter och jag älskade hvarandra, men vår kärlek är oskyldig och ren. Våra själars harmoni drog oss till hvar-andra. Vi rådde ej derför.

— Prata inga dumheter om själars harmoni! — röt greven, ännu mer förbittrad. — En skärm är ni och dermed punkt. Det var förmodligen har-monien af guldets klang, som lockade er, ty ni visste, att min dotter var rik. Men ni bedragat er. En dylik ros blomstrar ej för en färgsuddare.

— Herre! — ropade jag nu, utom mig af vrede, — vore ni ej denna engels far, så skulle jag visa er, att man ej ostraffadt förörläpar en man af ära. Men jag föraktar er. Farväl!

Jag vände mig om för att lemna rummet. Blek af raseri fattade greven en klocksträng och ringde så häftigt, som skulle det gallt lifvet. Ett par förskrämda betjenter instörtade.

— Tag och kasta ut den der karlen! — ropade greven, stampande i golvet af vrede. — Fort — vräk honom ned för trapporna!

— Betjenterna närmade sig för att fullgöra be-fallningen. Jag smög. Ett dussin dylika skulle i detta ögonblick ej kunnat öfvermanna mig.

— Ut vägen! — ropade jag, i det jag kastade en åt hvardera sidan med den verkan att de båda stupade omkull på golvet.

Derpå ryckte jag upp dörren och skyndade ut. Greven vågade ej förfölja mig.

— Och du har sedan icke återsett Svanhilda? — frågade Clas.

— Afbrut mig icke utan hör min berättelse till slut, — fortfor målaren, sedan han förut flytt sitt glas. — Ännu återstår den bästa delen af historien. — Låt höra då!

— Du vet, att jag redan långt före min be-kantskap med Svanhilda haft för afsigt att på nå-gon tid göra en resa till nya verlden, hvarest jag måhända lättare skulle kunna lefva af min talang än här. Ty i Amerika råder stor brist på goda målare, och ett lyckadt stycke uppvägs der nästan med guld. Efter den olyckliga utgången af mitt vistande på Baldersholm mognade denna plan hos mig. Hvad — tänkte jag — om du efter ett par år kunde återvända, sedan du ökat ditt rykte och vunnit äfven guld och gods — måhända skulle då Svanhildas far benötta mig mindre föraktligt... måhända skulle han till och med skänka dig sin dotters hand...

Under det dessa tankar sysselsatte mig, träffade jag er, mina barndomsvännar. Jag talade med er om min plan — och till min stora glädje fann jag er böjda att göra mig sällskap. Äfven I längtade att göra lyckta i ett främmande land, hvarest I hoppades att få se edra talanger bättre uppskattade än här. I lyssnade derför med glädje till mitt förslag och vi började redan rusta oss till afresa.

Emellertid önskade jag underrätta Svanhilda om mitt beslut och säga henne mitt hjertas farväl. Längre funderade jag förgäves på medel hertill, ty greven bevakade henne — det visste jag — med oblidlig stränghet. Mången natt ströfvade jag förklädd omkring hennes boning och såg ljuset lysa från hennes kammar, men jag kunde icke, vågade icke genom något tecken göra henne be-kant med min närvaro.

En afton då jag satt i mitt rum försänt i grubbel häröfver — det var i skymningen — hörde jag en sakta knackning på dörren. På mitt stig m! inträdde en ung flicka i rummet. Det var Svan-hildas kammarjungfru, densamma, som för greven förrätt hemligheten af vår kärlek.

— Hvad bill du? — ropade jag med harm, då jag igenkände henne. — Har din husbonde skickat dig hit att spionera?...
— Ack nej — afbröt flickan gråtfärdig — jag kommer för att bedja er om förlåtelse för allt det onda jag genom min pratsjuka tillfogat er och min stackars fröken. — Jag såg hur olycklig hon blifvit, intogs jag af den djupaste ånger. Jag föll till hennes fötter och bönföllo om tillgift — och hon lovade att förlåta mig med det villkor, att jag skulle skaffa henne underrättelse från er.

— Kan jag lita på dig? — frågade jag misstroget.

Flickan framtog ett bref och räckte mig det i stället för svar. Brevet var från Svanhilda. Utom mig af förtjusning bröt jag det.

Det innehöll endast följande rader:

"Min Theodor! Jag bevakas strängligen af min far, som fruktar, att jag, om jag hade min frihet, ville begagna den till att råka dig. Den enda person, med hvilken jag får samtala, är min kammarjungfru. Hennes förra förräderi mot oss har gjort, att min far litar på henne. Men hon har blifvit röd af mina tårar och lofvat att göra allt, för att försona sin troloshet. Vi kunna så-ledes utan fara korrespondera genom henne. Min far skall icke misstänka något. Skrif mig till och säg, att du icke glömt, att du ännu älskar din olyckliga Svanhilda."

Jag satte mig genast ner och skref ett långt svar på denna biljet. Jag omtalade för henne min plan att resa till Amerika och jag besvor henne att fly med mig öfver hafvet till den nya verlden, der jag genom min konst skulle bereda oss ett lysande lif. "Om några år — så slöt jag skola vi återvända till Europa och kasta oss för

din fars fötter... Han skall då ej våga oss sin förlåtelse... Kom, sköna Svanhilda!"

Jag erhöi följande dagen svar på detta bref. Svanhilda tvekade, men hon vågade dock icke be-hviken ordentligt besörjes af kammarjungfrun. Omser gaf Svanhilda med sig. Hon kunde ej längre utåhålla sin faders tyranni och den tanken att skiljas från mig — måhända för evigt. Hon beslöt att följa mig.

— Men sättet, — afbröt Clas otåligt. — Hur tänker du gå till väga?

— Ingenting är enklare. Vi gå, som du vet, till segels i morgon bittida klockan fyra. Ingen tid är sålunda att försumma. Omkring midnatten håller du med en vagn vid ändan af allén, som fører till Baldersholm. Det öfriga blir min sak. Svanhilda flyr genom fönstret och mottages i mina armar, agj för henne till min boning, hvarest vi kvar-droja tills det blir tid att gå ombord. Hennes far skall ej erfara hennes flykt, förrän vi redan äro ett godt stycke ute på hafvet — och då är det för sent.

— Godt — sade Clas, i det han fyllde sitt glas — jag skall göra hvad på mig ankommer. Klockan er nu åtta. Om fyra timmar således skall västyc-tet utföras. Skål för en lycklig utgång!

De tre äfventyranne klingade muntert med hvarandra.

II.

Enleivering.

Omröring en half mil från Göteborg vid stranden af en täck insjö låg det lilla vackra sommarnöjet Baldersholm, som egdes och beboddes af greve Silfverstjernas, vid tiden för vår berättelse, en af Sveriges förmögaste och inflytelserikaste magna-ter. Den ädle greven, som till sina öfriga högaristokratiska tänkesätt äfven fogade en varm kärlek för de sköna konsterna, mot hvilkas idkare han ofta visade en magnats frikostighet, hade, såsom vi af det föregående inhemtat, lätt kalla den unge utmärkte målaren Theodor Ljungner ut till sin gård, för att få det nöjet att öka sina talrika taffelsamlingar med en och annan målning af hans hand. Den som låg greven mest på hjerta var en afbildning af Cleoptra, i det ögonblick hon, för att undgå ne-san af ett rum vid sin besegrades triumftåg, låter de giftfulla ormarne stinga den sköna barmen, för-redragande en frivillig död framför fångenskapens förmjukelse. Greven hade sjelf uttänkt ämnet för denna taffa och var derför så mycket angelä-gare att snart se den fullbordad af en skicklig hand.

Den unge målaren kom och började sitt arbete, hvarvid grevens enda dotter, den sköna Svanhilda, frivilligt erbjöd sig samt erhöi sin faders samtycke att sitta som modell för den egyptiska drottningen. Greven som i sitt aristokratiska högmöd icke es förmådde fatta, att någon närmare förtrolighet lunde uppstå mellan hans högborna dotter och en fattig, ofrälse artist, lemnade som oftast de båda unga på egen hand i ateliern, öfvertygad att aldrig ett ord vexlades dem emellan om annat än likgiltiga ämnen eller hvad som rörde sjelfva det arbete, hvartill de samverkade. Den gamla hushållerskan, en afslagen släkting, som efter grevinnans död gjorde les honneurs i huset, hade visserligen fått befallning att hafva ett vaksamt öga på måla-ren och modellen — men som vi veta gjorde hon sin sak illa. Svanhilda upphittade tusen förevän-lningar för att aflägsna den goda gumman, som icke anade något ondt, lät dem, hvilka hon skulle bevakta, ostörda öfverlemla sig åt sin växan-ge förtrolighet.

Om de båda älskande vunno härpå, så led företaget dess mera. Theodor glömde snart Cleoptra för Svanhilda, den tomma bilden för den levande verkligheten. Greven infann sig stundom och brunnade öfver den långsamhet, hvarmed arbetet fortskred, utan att likväl på länge ana de hemliga skälen dertill. Målaren afspsade honom länge med tomma ursäkter och fagra löften, ända till dess fröknens kammarjungfru, som fått väder af hem-ligheten, i ett anfall af missnöje med sin herrska-rinna uppenbarade alltsammans för greven.

Vi känna följerna. Theodor blef hals öfver huvud jagad från den grefliga boningen, innan ännu den döende Cleopatra var halfärdig, och Svanhilda erhöi till en början sträng befallning att aldrig mer visa sig för sin vredgade faders ögon, hvilken hårda dom dock sedermera mildrades till kammararrest på obestämd tid.

Den stackars flickan gret och snyftade — men hvad var att göra? Kammarjungfrun, som såg hennes tysta lidande, började bittert ångra sin skvallersjuka och erbjöd sig slutligen att godtgöra den genom brefbäring mellan sin herrskarinna och älskaren, hvilken emellertid vistades i Göteborg.

Svanhilda antog förslaget och vi veta, hvilka de planer voro, som uppgjordes i dessa bref. Förtvilad öfver sin tyranniske faders grymhet och dragen af längtan till den, åt hvilken hon skänkt sitt hjerta, beslöt den unga flickan att undandraga sig den förra valde och fly med den senare — öfver hafven. Dagen, då denna flykt skulle verkställas, var nu inne. Svanhilda satt vid solnedgången i sitt rum och råkade med ångslan de långsamt skri-dande timmarne, då Aurora, den förrådiska, men sedermera ångerfulla kammarjungfrun, inträdde.

Svanhilda störtade upp och ilade henne till mötes.

— Du kommer från staden — ropade hon ifrigt. — Ja, bästa fröken — hviskade Aurora, — men, tala för Guds skull sakta eller ock stäng fönstret, ty greven spatsarar i parken och kunde möjligen vara i närheten. Dessutom borde ni ej sitta vid ö-pet fönster, då väder är så tuskigt...

— Till saken! — afbröt Svanhilda otåligt. — Har han fått mitt sista bref?

— Han har fått det och tycktes utomordentligt förtjust öfver dess innehåll, ty han gaf mig hela tio riksdaler i glädjen.

— Och hans svar?

(Fortsättning).

SVENSK-AMERIKANSKA

Hönsboken

Handledning i skötsel af Höns, An-ker, Gås, Kalkoner, Fårhans etc. Ut-arbetad efter senaste och förfinade amerikanska metoder. Med 73 illustrationer.

INNEHÅLL. 1sta Afd. Inledning — Hönsäglare — Hönsgrädd — Höns-ens skötsel och skötsel — Höns-ens märkning — Hönsens skötsel af gäs — Att bereda skållstina för marknader — Hönsens sjukdomar. 2da Afd. Anker — Ankerägel — Gås — Gåsäglare — Kalkoner — Fårhans och Fålgår. Pris, häftad, 40 Cents.

Portofritt tillskänt mot insändan-det af beloppet.

C. Rasmussen Publ. Co., 710-712 St. 4th Street, Minneapolis, Minn.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jemna aume-mer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorier, undantagades 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarna eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj samt hvarje manperson, som är fullt 18 år, till storleken af 4 kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.